

ΕΝΑ

Απ' ό,τι καταλάβαινε, έλειπε ένα άλογο. Και μέχρι να βρεθεί, τίποτα δεν μπορούσε να προχωρήσει. Η αγορά του νησιού ήταν γεμάτη κόσμο τούτο το γκριζό ανοιξιάτικο πρωινό. Μεγαλόσωμοι οπλισμένοι άντρες με γένια γέμιζαν κάθε της γωνιά, μόνο που δε βρίσκονταν εδώ για παζαρέματα. Όχι σήμερα. Η αγορά δε θα άνοιγε σήμερα, όσο λαχταριστή κι αν ήταν η πραγματεία ενός карабиού από το Νότο.

Είχε φτάσει ολοφάνερα σε λάθος ώρα.

Ο Φιράζ ιμπν Μπακίρ, έμπορος από τη Φεζάνα, που σκόπιμα ενσάρκωνε με τα πολύχρωμα μεταξωτά του ρούχα -κάθε άλλο παρά ζεστά, με τούτο τον τσουχτερό άνεμο- το ένδοξο χαλιφάτο του Αλ Ρασάν, δεν μπορούσε παρά να βλέπει αυτή την καθυστέρηση σαν μία ακόμα δοκιμασία που του επιβαλλόταν για τα ανομήματα μιας όχι και τόσο ενάρετης ζωής.

Όχι πως ήταν εύκολο για έναν έμπορο να ζει ενάρετα. Οι συνεταίροι απαιτούσαν κέρδος, και το κέρδος ερχόταν δύσκολα σε κάποιον ευσεβή που αγνοούσε τις ανάγκες -και τις ευκαιρίες- του σαρκικού κόσμου. Η ασκητική ζωή του ζηλωτή ερημίτη, είχε αποφασίσει από παλιά ο Ιμπν Μπακίρ, δεν ήταν γι' αυτόν.

Από την άλλη, βέβαια, θα ήταν εντελώς άδικο να κατηγορηθεί πως ζούσε μέσα στη μαλθακότητα και τις ανέσεις, όταν πολύ πρόσφατα είχε υπομείνει (με όση αυτοκυριαρχία τού είχαν χαρίσει ο Ασάρ και τα ιερά αστέρια) τρεις καταγιάδες μέσα στο ίδιο μακρινό ταξίδι του πρώτα βόρεια κι έπειτα ανατολικά, με το στομάχι του, όπως πάντα, να τον βασανίζει ανεβοκατεβαίνοντας στο ρυθμό των κυμάτων και με το τρεχαντήρι του να κυβερνιέται αμφίβολα από έναν καπετάνιο αιώνια μεθυμένο. Η μέθη, βέβαια, ήταν βαρύ αμάρτημα σύμφωνα με τους νό-

μους του Ασάρ, αλλά πάνω σ' αυτό το ζήτημα ο Ιμπν Μπακίρ δεν ήταν δυστυχώς σε θέση να φανεί αυστηρός θεματοφύλακας της ηθικής.

Έτσι κι αλλιώς, η ηθική ήταν κάτι που απουσίαζε εντελώς από τη σκέψη του όταν ταξίδευε.

Όλοι οι Ασarıτες, τόσο εκείνοι των ανατολικών περιοχών της Αμούζ και της Σοριγία όσο και αυτοί του Αλ Ρασάν, συνήθιζαν να λένε πως ο κόσμος των ανθρώπων χωρίζεται σε τρεις κατηγορίες: στους ζωντανούς, στους πεθαμένους και στους ταξιδευτές της θάλασσας.

Ο Ιμπν Μπακίρ είχε ξυπνήσει πολύ πρωί, αχάραγα ακόμα, και είχε προσευχηθεί στα τελευταία αστέρια της νύχτας, ευχαριστώντας τα που τον αξίωσαν να συγκαταλέγεται και τούτη τη φορά ανάμεσα στους ευτυχείς θνητούς της πρώτης κατηγορίας.

Εδώ, στον μακρινό ειδωλολατρικό Βορρά, σε τούτη την ανεμοδαρμένη νησιώτικη αγορά του Ράμπαντι, δεν έβλεπε την ώρα να ξεκινήσει να ανταλλάσσει τα δέρματα και τα υφάσματα και τα μπαχαρικά και τα γυριστά σπαθιά του με γούνες και κεχριμπάρι και αλάτι και βαριά βαρέλια με παστό μπακαλιάρο -που θα πουλούσε στη Φεριέρ στο ταξίδι του γυρισμού του-, αδημονώντας να φύγει μια ώρα αρχύτερα από τούτους τους βάρβάρους Έρλινγκ, που βρομοκοπούσαν ψάρι και μπίρα και λίπος αρκούδας, που δε δίσταζαν να σκοτώσουν πάνω στα παζαρέματα και που, όταν πέθαιναν οι ηγέτες τους, τους έκαιγαν -τόσο άγριοι ήταν- σε καράβια φορτωμένα με όλα τους τα υπάρχοντα.

Αυτό το τελευταίο, όπως του εξήγησαν, ήταν που γεννούσε όλον ετούτο το σαματά για το άλογο που έλεπε. Ήταν ο λόγος που οι νεκρικές τελετές για τον Χαλντρ Θίνσανκ, τον ηγεμόνα του Ράμπαντι μέχρι τρεις νύχτες πιο πριν, είχαν παγώσει για την ώρα, προς φανερή κατάπληξη όλων αυτών των συγκεντρωμένων πολεμιστών και εμπόρων.

Η προσβολή προς τους θεούς τους της βελανιδιάς και του κεραυνού και προς το ταραγμένο κι απρόθυμο να φύγει φάντασμα του Χαλντρ (ενός άντρα που δεν ήταν και τόσο καλότροπος όσο ζούσε, άρα μάλλον απίθανο να είχε αλλάξει ως πνεύμα) ήταν μεγάλη, όπως εξήγησαν στον Ιμπν Μπακίρ. Τώρα, έπρεπε να περιμένουν τα κακά σημάδια μοίρας βαριάς. Κανείς δεν ήθελε να έχει ένα οργισμένο ανέστιο φάντασμα να πλανιέται πάνω από μια πόλη που ζούσε από το εμπόριο. Έτσι, οι ντυμένοι με γούνες, πάνοπλοι άντρες που γέμιζαν την ανεμόδαρτη πλατεία ήταν φοβισμένοι και θυμωμένοι και μεθυσμένοι σχεδόν ως τον τελευταίο.

Ο τύπος που έδινε τις εξηγήσεις, ένας Έρλινγκ μεγαλόσωμος σε βαθμό γελοιότητας και με ξυρισμένο κεφάλι, που άκουγε στο όνομα Όφνιρ, ήταν γνώριμος στον Ιμπν Μπακίρ από δύο προηγούμενα ταξίδια του. Του είχε φανεί από τότε χρήσιμος – με το αζημίωτο, φυσικά: οι Έρλινγκ μπορεί να ήταν άξεστοι ειδωλολάτρες που είχαν δέντρα για θεούς, αλλά έτρεφαν ακλόνητη πίστη στην αξία των υπηρεσιών τους.

Ο Όφνιρ είχε περάσει κάποια χρόνια στην Ανατολή, στις τάξεις των Καρχιτών της Αυτοκρατορικής Φρουράς του Σαράντιου. Είχε γυρίσει στην πατρίδα του με ένα μικρό κομποδέμα, ένα γυριστό σπαθί με διαμαντοστόλιστο θηκάρι, δυο διακεκριμένες ουλές (η μία στην κορυφή του κρανίου του) και μια μόλυνση που είχε εισπράξει σε κάποιο πορνείο στα παράλια του Σαράντιου. Και επίσης, μια κάποια κατανόηση της στρυφνής εκείνης ανατολικής γλώσσας. Επιπλέον –πράγμα ακόμα πιο χρήσιμο–, είχε καταφέρει να τιθασεύσει αρκετές λέξεις του Ιμπν Μπακίρ στα ασαριτικά, ώστε να μπορεί να κρατάει το ρόλο του διερμηνέα για τους ελάχιστους εμπόρους από το Νότο που ήταν τόσο παράτολμοι, ώστε να ρισκάρουν να ταξιδέψουν κατά μήκος των βραχωδών ακτών αντιπαλεύοντας τον άνεμο και τα κύματα που απειλούσαν να τους εξοκείλουν και έπειτα να στρίψουν ανατολικά, στα παγωμένα και άγρια νερά αυτών των βόρειων θαλασσών, για να κάνουν συναλλαγές με τους βάρβαρους.

Οι Έρλινγκ ήταν επιδρομείς και πειρατές που σάρωναν με τα μακριά καράβια τους στεριά και θάλασσα εδώ πάνω, κατεβαίνοντας κάθε φορά όλο και πιο νότια. Αλλά ακόμα και οι πειρατές μπορούσαν να ξελογιαστούν από το δέλεαρ του εμπορίου, και ο Φιράζ ιμπν Μπακίρ (και οι συνεταίροι του) έδρεπε τους καρπούς του κέρδους αυτής της πραγματικότητας. Κέρδους που έφτανε για να τον σπρώξει εδώ πάνω για τρίτη φορά και να τον φέρει να στέκεται στον τσουχτερό άνεμο ενός παγωμένου πρωινού, περιμένοντας τους Έρλινγκ να τελειώσουν με το κάψιμο της σορού του Χαλντρ Θίνσανκ πάνω στη βάρκα τη γεμάτη με τα όπλα και τις αρματωσιές του και με τα καλύτερα κομμάτια του σπιτιού του και με τις ξύλινες εικόνες των θεών τους και με μία από τις σκλαβοπούλες του... και με ένα άλογο.

Ένα ανοιχτογκρίζο άλογο, έναν κέλητα, το αγαπημένο ζωντανό του Χαλντρ, που είχε χαθεί. Πάνω σ' ένα τόσο δα νησάκι.

Ο Ιμπν Μπακίρ κοίταξε γύρω του. Μια κυκλική ματιά από τούτη την πλατεία της πόλης έφτανε σχεδόν για να αγκαλιάσει ολόκληρο το Ράμπαντι. Το λιμάνι ένας βραχώδης όρμος, που έκλεινε καμιά εικο-

σαριά καράβια των Έρλινγκ μαζί με το δικό του μεγάλο τρεχαντήρι του Νότου – το πρώτο που έφτασε και που κανονικά θα έπρεπε να είναι σπουδαία είδηση. Η πόλη, που στέγαζε αρκετές εκατοντάδες ψυχές και που περνιόταν για σημαντικό εμπορικό πόστο στο Βορρά, κάτι που έκανε τον έμπορο από τη Φεζάνα να γελάει από μέσα του, αφού, ούτε λίγο ούτε πολύ, ήταν κάποιος που είχε γίνει δεκτός από το χαλίφη στην Καρτάδα και είχε σεργιανίσει στους κήπους του παλατιού κι είχε ακούσει τη μουσική των σιντριβανιών εκεί.

Εδώ δεν είχε σιντριβάνια. Έξω από το προχειροφτιαγμένο τείχος και την τάφρο που το περικλείνε, διακρινόταν ένα πάπλωμα από πετρώδη χωράφια, έπειτα μια σειρά από βοσκοτόπια και μετά το δάσος. Πέρα από τα δάση με τα κωνοφόρα, ήξερε, απλωνόταν και πάλι η θάλασσα κι απέναντι, στην άλλη άκρη του στενού, εκτεινόταν η βραχώδης γη της Βίνμαρκ με ακόμα περισσότερα χωράφια και ψαροχώρια στα παράλια και πιο μέσα τίποτα: μόνο βουνά και δέντρα για πάρα πολύ δρόμο, μέχρι τα μέρη όπου τα καριμπού έτρεχαν κοπαδιαστά, όπως λεγόταν, σε αναρίθμητα πλήθη κι όπου οι άνθρωποι που ζούσαν ανάμεσά τους φορούσαν κέρατα ζαρκαδιών στα κεφάλια τους όταν κυνηγούσαν και ασκούσαν μαγείες αίματος τις άγριες χειμωνιάτικες νύχτες.

Ο Ιμπν Μπακίρ είχε καταγράψει όλες αυτές τις ιστορίες κατά τη διάρκεια του τελευταίου μακρινού ταξιδιού του προς την πατρίδα και στη συνέχεια τις είχε αφηγηθεί στο χαλίφη μπροστά σε ένα πολυπληθές ακροατήριο στην Καρτάδα, προσφέροντας τα γραπτά του μαζί με δώρα – γούνες και κεχριμπάρι. Και είχε δεχτεί κι ο ίδιος δώρα σε αντάλλαγμα: ένα περιδέραιο κι ένα βαρυστόλιστο μαχαίρι. Το όνομά του ήταν πια γνωστό στην Καρτάδα.

Τώρα, σκεφτόταν πως ίσως να αποδειχνόταν χρήσιμο να παρακολουθήσει και να καταγράψει αυτή τη νεκρώσιμη τελετή – αν, βέβαια, άρχιζαν ποτέ αυτές οι καταραμένες τελετουργίες.

Ανατρίχιασε. Τον πάγωνε αυτός ο τσουχτερός άνεμος. Ένα τσουνάμι αντρών ερχόταν καταπάνω του περπατώντας λικνιστά, σαν να βρίσκονταν όλοι μαζί στο κατάστρομα κάποιου καραβιού. Ένας από αυτούς σκόνταψε και σκούνησε έναν δεύτερο. Εκείνος, με τη σειρά του, ξεστόμισε μια βρισιά, ανταπέδωσε το σκούνημα και έφερε το χέρι του στο τσεκούρι του. Ένας τρίτος μπήκε στη μέση, για να εισπράξει για τον κόπο του μια δυνατή γροθιά στον ώμο, που την αγνόησε σαν να ήταν τσίμπημα κουνουπού. Μεγαλόσωμος και γεροδεμέ-

νος κι αυτός. Όλοι τους, συλλογίστηκε θλιμμένα ο Ιμπν Μπακίρ, ήταν μεγαλόσωμοι και γεροδεμένοι.

Μια ξαφνική σκέψη τού ήρθε στο μυαλό, πως πραγματικά δεν ήταν η καλύτερη εποχή να είναι κανείς ξένος στη νήσο Ράμπαντι, καθώς ο κυβερνήτης της (οι Έρλινγκ είχαν μια λέξη για αυτό το αξίωμα, που ωστόσο σήμαινε, απ' ό,τι μπορούσε να καταλάβει ο Ιμπν Μπακίρ, κάτι πολύ παραπλήσιο σε κυβερνήτη) είχε πεθάνει και οι νεκρικές τελετές είχαν διαταραχτεί από τη μυστηριώδη εξαφάνιση ενός ζώου. Οι υποψίες μπορούσαν να πέσουν πάνω του.

Καθώς η ομάδα των αντρών πλησίαζε ολοένα περισσότερο, ο Ιμπν Μπακίρ άνοιξε τα χέρια του διάπλατα με τις παλάμες προς τα πάνω και έπειτα τα ένωσε μπροστά στο στήθος του και υποκλίθηκε με κάθε επισημότητα. Κάποιος γέλασε. Κάποιος άλλος σταμάτησε ακριβώς μπροστά του, σήκωσε το τρεμάμενο χέρι του και χάιδεψε με το τραχύ του δάχτυλο τον ανοιχτοκίτρινο μεταξωτό χιτώνα του Ιμπν Μπακίρ, αφήνοντας έναν λιπαρό λεκέ στο σημείο όπου ακούμπησε. Ο Όφνιρ, ο διερμηνέας του, είπε κάτι στη γλώσσα των Έρλινγκ και οι άλλοι γέλασαν ξανά. Ο Ιμπν Μπακίρ, σε ετοιμότητα τώρα, παρατήρησε -ή τουλάχιστον έτσι πίστεψε- την ένταση να χαλαρώνει. Αλλά δεν είχε την παραμικρή ιδέα τι θα μπορούσε να κάνει, αν έπεφτε έξω.

Τα μεγάλα κέρδη που μπορούσε να έχει κανείς από τις συναλλαγές του με τους βάρβαρους ήταν ευθέως ανάλογα με τους κινδύνους του ταξιδιού – κινδύνους που δε βρίσκονταν μόνο στη θάλασσα. Ο Ιμπν Μπακίρ ήταν ο νεότερος από τους συνεταίρους κι αυτός που είχε επενδύσει το μικρότερο κεφάλαιο, έτσι, κάλυπτε το μερτικό του αναλαμβάνοντας να είναι εκείνος που έκανε τα ταξίδια... να είναι εκείνος που επέτρεπε σε έναν χοντρόπετσο και βρομερό βάρβαρο να λερώνει με τα δάχτυλά του το μεταξωτό του ρούχο, ενόσω ο ίδιος χαμογελούσε και υποκλινόταν και μετρούσε από μέσα του τις ώρες και τις μέρες ως τη στιγμή που το τρεχαντήρι του θα ήταν έτοιμο να φύγει, με τα αμπάρια του αδειασμένα και ξαναγεμισμένα.

«Λένε» είπε ο Όφνιρ με την αργή και δυνατή φωνή που επιστρατεύει κανείς όταν απευθύνεται σε καθυστερημένους «πως τώρα ξέρει ποιος πήρε άλογο Χαλντρ». Η ανάσα του, έτσι όπως ήταν σχεδόν κολλημένο το μούτρο του στο πρόσωπο του Ιμπν Μπακίρ, βρομούσε ρέγκα και μπίρα.

Από την άλλη, βέβαια, τα νέα που άκουγε ήταν χάδι στα αυτιά του.

Γιατί σήμαιναν πως δεν πίστευε πια κανένας ότι ο έμπορος από το Αλ Ρασάν, ο ξένος, είχε καμιά σχέση με το περιστατικό. Και ο Ιμπν Μπακίρ είχε βάσιμες αμφιβολίες για την ικανότητά του -με καμιά εικοσαριά λέξεις της γλώσσας των Έρλινγκ στη διάθεσή του και με το μάλλον φτωχό ταλέντο του Όφνιρ ως διερμηνέα- να προβάλλει το προφανές επιχείρημα ότι είχε φτάσει μόλις το προηγούμενο απόγευμα και ότι δεν είχε κανένα λόγο πάνω στη γη -ή οπουδήποτε αλλού- να καταστρέψει τις τοπικές τελετές κλέβοντας ένα άλογο. Έτσι κι αλλιώς, αυτοί οι άνθρωποι δεν ήταν προς το παρόν σε θέση να ζητιάσουν και να εκτιμήσουν τη φωνή της λογικής.

«Ποιος το έκανε;» Όχι πως ήταν ιδιαίτερα περίεργος να μάθει.

«Υπηρέτης στον Χαλντρ. Αγορασμένος. Πατέρας του σκότωσε άδικα. Έφυγε εξορία. Έτσι, γιος χωρίς κανονική οικογένεια τώρα.»

Η έλλειψη οικογένειας φαινόταν να δικαιολογεί την κλεψιά εδώ πέρα, σκέφτηκε σαρκαστικά ο Ιμπν Μπακίρ. Τουλάχιστον κάτι τέτοιο προσπαθούσε να του εξηγήσει ο Όφνιρ. Και ήξερε κάποιον πίσω στην πατρίδα που θα το έβρισκε διασκεδαστικό όταν θα το άκουγε μπροστά από ένα ποτήρι καλό κρασί.

«Όστε αυτός πήρε το άλογο, ε; Και πού πήγε; Στα δάση;» Ο Ιμπν Μπακίρ έδειξε με το χέρι το πευκοδάσος πέρα από τα χωράφια.

Ο Όφνιρ ανασήκωσε τους ώμους και του έδειξε προς την πλατεία. Ο Ιμπν Μπακίρ είδε εκεί άντρες να καβαλάνε τα άλογά τους -όχι και τόσο άνετα μερικοί- και να ορμούν προς την ανοιχτή πύλη της πόλης και την ξύλινη γέφυρα πάνω από την τάφρο. Κάποιοι άλλοι έτρεχαν ή περπατούσαν γοργά δίπλα τους. Άκουσε φωνές. Φωνές θυμού σίγουρα, αλλά που έκρυβαν και άλλα πράγματα: κέφι, ζωντάνια, ενθουσιασμό. Την υπόσχεση ενός καλού κυνηγιού.

«Βρούνε γρήγορα» είπε ο Όφνιρ μιλώντας σπαστά με εκείνο το γλωσσικό ιδίωμα που περνούσε εδώ στο Βορρά για ασαριστικά.

Ο Ιμπν Μπακίρ κατένευσε. Πρόσεξε δύο άντρες να φεύγουν με γρήγορο καλπασμό.

Ξαφνικά, ο ένας τους έβγαλε ένα άγριο ουρλιαχτό όπως περνούσε από μπροστά τους και στριφογύρισε φονικά το τσεκούρι του πάνω από το κεφάλι του χωρίς κάποιον εμφανή λόγο.

«Τι θα του κάνουν;» ρώτησε, χωρίς να πολυνοιάζεται.

Ο Όφνιρ ρουθούνησε και απευθύνθηκε στους άλλους στη γλώσσα των Έρλινγκ, επαναλαμβάνοντας προφανώς την ερώτηση.

Ακολούθησε μια ομοβροντία από γέλια και καγχασμούς. Ένας

από τους άντρες, σε μια αναλαμπή καλής διάθεσης, χτύπησε με τη γροθιά του φιλικά τον Ιμπν Μπακίρ στον ώμο.

Εκείνος ξαναβρήκε την ισορροπία του και βάλθηκε να τρίβει τον μουδιασμένο του ώμο, συνειδητοποιώντας ότι είχε κάνει μια πολύ αφελή ερώτηση.

«Θα πεθάνει ματωμένος αετός, μάλλον» είπε ο Όφνιρ με ένα πλατύ χαμόγελο που άφηνε να φανούν τα κιτρινωμένα δόντια του, ενώ έκανε μια περίπλοκη χειρονομία και με τα δυο του χέρια, την οποία ο έμπορος από το Νότο χαιρόταν που δεν κατάλαβε. «Καταλαβαίνεις; Εσύ καταλαβαίνεις;»

Ο Φιράζ ιμπν Μπακίρ, ξένος σε ξένη γη, κούνησε το κεφάλι του.

Θα μπορούσε να ρίξει το φταίξιμο στον πατέρα του και να τον καταραστεί, θα μπορούσε ακόμα να πάει στις γυναίκες στον οικισμό έξω από τα τείχη της πόλης και να πληρώσει για να τις βάλει να κάνουν επίκληση στο *σθρ*. Ίσως τότε η *βόλνρ* να έστελνε κάποιο πνεύμα της νύχτας να κυριέψει τον πατέρα του, όπου κι αν βρισκόταν. Αλλά κάτι τέτοιο έκρυβε δειλία, και ένας πολεμιστής δεν είχε το περιθώριο να είναι δειλός και να περιμένει να πάει κοντά στους θεούς όταν θα πέθαινε. Εξάλλου, δεν είχε λεφτά.

Καλπάζοντας στα σκοτεινά, τούτη την ώρα της νύχτας που δεν είχε ανατείλει ακόμα το πρώτο φεγγάρι, ο Μπερν Θόρκελσον έκανε μαύρες σκέψεις γύρω από τους οικογενειακούς δεσμούς. Η μύτη του έπιανε την οσμή του ίδιου του του φόβου. Άπλωσε το χέρι του να χαϊδέψει τον αυχένα του αλόγου και να το καθησυχάσει. Το σκοτάδι ήταν πολύ πυκνό για να μπορεί να πάει πιο γρήγορα σ' αυτό το τραχύ κι ανώμαλο έδαφος κοντά στο δάσος και φυσικά δεν μπορούσε, για προφανείς λόγους, να ανάψει πυρσό.

Ήταν εντελώς νηφάλιος, κάτι που ήταν χρήσιμο τέτοιες στιγμές. Ο άνθρωπος μπορεί να πεθάνει εξίσου νηφάλιος όσο και μεθυμένος, υπέθετε, αλλά νηφάλιος ίσως είχε καλύτερες πιθανότητες να αποφύγει ορισμένες μορφές θανάτου. Φυσικά, κανένας πραγματικά νηφάλιος άντρας δε θα έκανε ό,τι έκανε αυτή τη στιγμή ο ίδιος, εκτός κι αν είχε καταληφθεί από κάποιο πνεύμα, από δαιμονοληψία, από κάποιο φάντασμα που τον βασάνιζε. Δεν πίστευε ότι είχε τρελαθεί, αλλά έπρεπε να ομολογήσει ότι αυτό που έκανε -και μάλιστα χωρίς να το έχει προσχεδιάσει- δεν ήταν και το πιο φρόνιμο πράγμα που είχε κάνει ποτέ του.

Συγκέντρωσε την προσοχή του στο δρόμο. Δεν υπήρχε λόγος να βρίσκεται κανείς έξω στα χωράφια τη νύχτα -οι κτηματίες θα πρέπει να κοιμούνται πίσω από τις κλειδαμπαρωμένες πόρτες τους και οι τσοπάνηδες θα είχαν τα κοπάδια τους δυτικά-, αλλά υπήρχε πάντα η πιθανότητα να κυκλοφορεί κάποιος που θα έλπιζε να βρει ένα κύπελλο μπύρα σε κάποιο καλύβι ή να συναντήσει το κορίτσι του ή να ανακαλύψει κάτι να κλέψει.

Αλλωστε, κι ο ίδιος έκλεβε – το άλογο ενός πεθαμένου.

Η εκδίκηση του πραγματικού πολεμιστή θα ήταν να έχει σκοτώσει τον Χαλντρ Θίνσανκ εδώ και πολύ καιρό και έπειτα να αντιμετωπίσει τη βεντέτα αίματος δίπλα σε όποιον μακρινό συγγενή του ερχόταν -αν βρισκόταν κανείς- να σταθεί στο πλευρό του. Αντί γι' αυτό, όμως, ο Χαλντρ είχε πεθάνει όταν το κεντρικό δοκάρι του καινούριου σπιτιού που έχτιζε (με λεφτά που δεν του ανήκαν) έπεσε στη ράχη του και του την τσάκισε. Και ο Μπερν έκλεψε το γκρίζο άλογο που προοριζόταν να καεί μαζί με τον κυβερνήτη την επομένη.

Θα καθυστερούσε τη νεκρική τελετή, το ήξερε. Θα αναστάτωνε το φάντασμα του ανθρώπου που είχε εξορίσει τον πατέρα του και είχε πάρει τη μητέρα του για δεύτερη γυναίκα του. Του ανθρώπου που είχε διατάξει, ακόμα -και όχι τυχαία-, τον ίδιο τον Μπερν να υπηρετήσει σαν δούλος για τρία χρόνια τον Άρνι Κγιέλσον, σαν εξιλέωση για το φονικό που είχε κάνει ο πατέρας.

Ένας νέος άντρας ταγμένος να υπηρετεί και με εξόριστο πατέρα, άρα χωρίς οικογενειακή υποστήριξη και δίχως όνομα, δεν μπορούσε να αυτοπροσδιορίζεται ως πολεμιστής ανάμεσα στους Έρλινγκ, εκτός κι αν έφευγε τόσο μακριά από την πατρίδα του ώστε να μην είναι γνωστή η ιστορία του. Κάτι που ίσως να είχε κάνει ο πατέρας του, εξορμώντας και πάλι πέρα από τη θάλασσα. Κοκκινογένης, ευέξαπτος και έμπειρος – ιδανικός κωπηλάτης για κάποιο μακρύ καράβι, αρκεί να μη σκότωνε κανέναν σύντροφό του πάνω σε μία από τις εκρήξεις οργής του, σκέφτηκε στυφά ο Μπερν. Ήξερε πόσο εύκολα φούντωνε η οργή του πατέρα του: ο αδελφός του Άρνι Κγιέλσον, ο Νίκαρ, είχε βρει το θάνατο απ' αυτήν.

Ο Χαλντρ είχε κάθε δικίο να εξορίσει το φονιά και να δημεύσει τις μισές γαίες του για να προλάβει τυχόν βεντέτα, αλλά το να παντρευτεί τη γυναίκα του εξόριστου και να οικειοποιηθεί την υπόλοιπη γη του ήταν κάτι που παραβρομούσε αδικία για προσωπικό όφελος. Ο Μπερν Θόρκελσον, μοναχογιός με δυο αδελφές που παντρεύτηκαν και έφυ-

γαν από το νησί, βρέθηκε μέσα σε μια στιγμή να γίνεται από γιος ενός ξακουστού απόμαχου επιδρομέα και μεγαλοκτηματία ένας ανέστιος υπηρέτης χωρίς σόι να τον προστατεύει. Ήταν να αναρωτιέται, λοιπόν, κανείς, αν έκρυβε μέσα του χολή και κάτι ακόμα περισσότερο; Σιχαινόταν και μισούσε τον κυβερνήτη του Ράμπαντι με ψυχρή εμπάθεια – μίσος που το μοιραζόταν με όχι λίγους, αν πίστευε κανείς τις κουβέντες που γίνονται ψιθυριστά μετά από μερικές μπύρες.

Βέβαια, κανείς άλλος δεν είχε κάνει οτιδήποτε κατά του Χαλντρ. Ο Μπερν ήταν αυτός που καβαλούσε τώρα το αγαπημένο άτι του Θίνσανκ μέσα στις πέτρες και τα βράχια, στο παγωμένο σκοτάδι της νύχτας πριν την τελετουργική πυρά που θα έκαιγε το σώμα του νεκρού κυβερνήτη μέσα σε ένα καράβι, δίπλα στα βράχια της ακτής.

Δεν ήταν ό,τι πιο φρόνιμο είχε κάνει στη ζωή του, σύμφωνα.

Κατά πρώτον, δεν είχε τίποτα που έστω να θυμίζει αμυδρά σχέδιο. Πριν από μερικές ώρες, ήταν ξαπλωμένος χωρίς να έχει ύπνο και άκουγε τα ροχαλητά των άλλων δύο υπηρετών στο καλύβι πίσω από το σπιτικό του Κγιέλσον. Δεν ήταν κάτι το πρωτόγνωρο γι' αυτόν να μην μπορεί να κλείσει μάτι· η πίκρα εύκολα τραβά τον άνθρωπο από την αγκαλιά του ύπνου. Αλλά αυτή τη φορά, κάτι τον είχε σπρώξει να σηκωθεί, να ντυθεί, να φορέσει τις μπότες του και το αρκουδοτόμαρο που είχε καταφέρει να κρατήσει από τα παλιά υπάρχοντά του, παρ' όλο που είχε χρειαστεί να δώσει μάχη γι' αυτό. Βγήκε έξω, κατούρησε στον τοίχο της καλύβας και έπειτα προχώρησε μέσα στο βουβό σκοτάδι της πόλης ως το σπιτικό του Χαλντρ (όπου ήταν τώρα ξαπλωμένη η Φρίγκα, η μητέρα του, μόνη πλέον, χωρίς άντρα για δεύτερη φορά μέσα σε έναν χρόνο).

Γλιστρώντας αθόρυβα, έκανε το γύρο του σπιτιού, άνοιξε απαλά την πόρτα του στάβλου, έστησε αυτί να ακούσει τη βαριά ανάσα του μικρού σταβλίτη, που ονειρευόταν κουκουλωμένος με άχυρα, και έπειτα οδήγησε ήσυχα ήσυχα το μεγάλο, γκρίζο άλογο που άκουγε στο όνομα Γκίλιρ έξω, κάτω από το βλέμμα των αστεριών.

Ο μικρός του στάβλου ούτε που κουνήθηκε στον ύπνο του. Στο δρόμο δε φαινόταν κανείς. Τον έβλεπαν μόνο οι μορφές με τα ονόματα ηρώων και ζώων που στόλιζαν τον ουρανό των θεών πάνω από το κεφάλι του. Ήταν ολομόναχος μέσα στο Ράμπαντι, με μόνη εξαίρεση τα πνεύματα της νύχτας. Ένα σκηνικό που θύμιζε έντονα όνειρο.

Η πύλη της πόλης σφαλιζόταν μόνο κάτω από την απειλή κάποιου κινδύνου. Ποτέ άλλοτε. Το Ράμπαντι ήταν νησί. Ο Μπερν και το

γκρίζο άλογο διέσχισαν άφοβα την πλατεία δίπλα στο λιμάνι, πέρασαν μπροστά από τις κλειστές παράγκες που χρησίμευαν σαν αποθήκες, κατηφόρισαν τον άδειο δρόμο ως τις ορθάνοιχτες πύλες, διάβηκαν τη γέφυρα πάνω από την τάφρο και βγήκαν στα σκοτεινά χωράφια.

Τόσο απλά. Τόσο εύκολα μπορεί να αλλάξει η ζωή σου.

Να *τελειώσει* η ζωή σου ίσως ήταν η πιο σωστή περιγραφή, κατέληξε, στο βαθμό που όλα τούτα δεν ήταν στην πραγματικότητα ένα όνειρο. Δεν είχε δυνατότητα πρόσβασης σε κάποιο πλεούμενο που να μπορεί να σηκώσει και το άλογο, και ήξερε ότι με την ανατολή του ήλιου ένα διόλου ευκαταφρόνητο πλήθος οπλισμένων αντρών, έξαλλων από την οργή -που θα τη γεννούσαν η φρίκη για την ασέβειά του και ο τρόμος τους μήπως παραδίνονταν σε κανένα ανέστιο φάντασμα-, θα άρχιζε να ψάχνει για το άλογο. Και αμέσως μόλις θα ανακάλυπταν πως έλειπε και ο γιος του εξόριστου Θόρκελ, το μόνο που θα έμενε να συμφωνήσουν θα ήταν πώς να τον σκοτώσουν.

Βέβαια, αυτό άνοιγε μια πιθανότητα, με την προϋπόθεση να είναι νηφάλιος και σε θέση να σκεφτεί ήρεμα. *Μπορούσε* πάντα να γυρίσει πίσω. Να αφήσει το άλογο εκεί έξω για να το βρουν εκείνοι που θα έβγαιναν να το ψάξουν. Ένα ασήμαντο αν κι ενοχλητικό περιστατικό, που πιθανότατα θα το απέδιδαν στα φαντάσματα ή στα πνεύματα του δάσους. Και ο Μπερν θα μπορούσε να γυρίσει πίσω στο αχυρόστρωμά του και να κοιμηθεί στο καλύβι πίσω από το σπίτι του Άρνι Κγιέλσον πριν πάρει κανείς ειδηση τι έγινε. Θα μπορούσε μάλιστα να μπει σε κάποιο απόσπασμα για την αναζήτηση του αλόγου, αν ο χοντρο-Κγιέλσον τον άφηνε αντί να του φορτώσει να κόψει κι άλλα ξύλα.

Και μετά θα έβρισκαν το γκρίζο άτι, θα το έφερναν πίσω, θα το έπνιγαν και θα το έκαιγαν πάνω στο μακρύ καράβι μαζί με τον Χαλντρ Θίνσανκ και όποια σκλαβοπούλα είχε κερδίσει για το πνεύμα της μια θέση ανάμεσα σε ήρωες πολεμιστές και θεούς, τραβώντας το κοντό στάχυ, που θα την ελευθέρωνε από την πολύχρονη αθλιότητα της ζωής της.

Οδήγησε το άτι να διασχίσει ένα ρυάκι. Το γκρίζο άλογο ήταν στιβαρό και ατίθασο, αλλά τουλάχιστον τον γνώριζε. Ο Κγιέλσον έδειχνε έμπρακτα και σωστά την ευγνωμοσύνη του προς τον κυβερνήτη από τη στιγμή που το κτήμα και το σπίτι του Κόκκινου Θόρκελ παραδόθηκαν στα χέρια του, κι έτσι, έστελνε σε τακτά χρονικά διαστήματα τους δούλους του να εργαστούν για τον Θίνσανκ. Τώρα ο

Μπερν ήταν ένας από αυτούς τους δούλους, με βάση την ίδια απόφαση που είχε παραχωρήσει την οικογενειακή γη του στον Κγιέλσον. Με αυτή του την ιδιότητα περιποιόταν συχνά το γκρίζο άτι, το έβγαζε περίπατο, του καθάριζε το παχνί. Ήταν εξαιρετικό ζωντανό, καλύτερο απ' ό,τι άξιζε στον Χαλντρ ποτέ του. Δεν υπήρχε μέρος στο Ράμπαντι που να δίνει την ευκαιρία στο άλογο να τρέξει με τα σωστά του – ο Χαλντρ το είχε καθαρά για επίδειξη και για επιβεβαίωση του πλούτου του. Άλλος ένας λόγος, ίσως, που η σκέψη να το κλέψει του είχε έρθει απόψε, στο επικίνδυνο κατώφλι ανάμεσα στο όνειρο και τον κόσμο των ξύπνιων.

Συνέχισε να καλπάζει μέσα στη νυχτερινή παγωνιά. Μπορεί ο χειμώνας να είχε περάσει, αλλά είχε ακόμη τα τραχιά δάχτυλά του καρφωμένα βαθιά στη γη. Οι ζωές όλων τους εδώ πάνω, στο Βορρά, καθορίζονταν από αυτά τα δάχτυλα. Και τώρα ο Μπερν κρύωνε, παρά τη γούνα που φορούσε.

Τουλάχιστον ήξερε πια πού πήγαινε. Μέχρι εκεί είχε φτάσει η σκέψη του. Η γη που είχε αγοράσει ο πατέρας του με χρυσάφι αρπαγμένο σε επιδρομές -κυρίως στις χιλιотραγουδισμένες επιδρομές στη Φεριέρ, είκοσι πέντε χρόνια πριν- ήταν από την άλλη πλευρά του χωριού, νότια και δυτικά. Και ήδη κατευθυνόταν προς τη βόρεια παρυφή του δάσους.

Είδε το σχήμα του σημαδιακού βράχου και οδήγησε το άλογό του να περάσει δίπλα του. Σε εκείνο το σημείο είχαν σκοτώσει και είχαν θάψει ένα κορίτσι για να ευλογήσουν οι θεοί τα χωράφια – αυτό είχε γίνει τόσο παλιά, που τα γράμματα που ήταν χαραγμένα πάνω στο βράχο είχαν ξεθωριάσει και είχαν σβηστεί. Όχι πως αυτή η θυσία είχε ωφελήσει και πολύ. Η γη κοντά στο δάσος ήταν γεμάτη πέτρες και ήταν αδύνατο να οργωθεί σωστά. Τα αλέτρια έσπαγαν πίσω από τα βόδια και τα άλογα, το μέταλλο των υνιών στράβωνε, τα λουριά κόβονταν. Κακοτράχαλη κι άφορη γη. Υπήρχαν φορές που η σοδειά ήταν ικανοποιητική, αλλά το μεγαλύτερο μέρος των σπαρτών που έτρεφαν το Ράμπαντι προερχόταν από την ενδοχώρα.

Ο μεγάλος βράχος έριχνε τη σκιά του. Ο Μπερν σήκωσε το βλέμμα του και είδε το γαλάζιο φεγγάρι να έχει ανατείλει πίσω από τα δέντρα. Το φεγγάρι των πνευμάτων. Μια σκέψη τού πέρασε από το μυαλό, μάλλον πολύ αργά πια, ότι το φάντασμα του Χαλντρ Θίνσανκ δεν μπορούσε να μην ξέρει τι είχε συμβεί στο άλογό του. Και η ψυχή του Χαλντρ, που τώρα πλανιόταν στη γη, δε θα ελευθερωνόταν παρά

μόνο με την αυριανή νεκρική πυρά πάνω στο καράβι και την ταφή του. Όλη την αποψινή νύχτα, θα τριγυρνούσε εδώ κοντά, στα σκοτάδια – ακριβώς στα ίδια σκοτάδια όπου βρισκόταν τώρα κι ο Μπερν.

Σχημάτισε με το χέρι του το σημείο του σφυριού, επικαλούμενος μαζί τον Ινγκάβιν και τον Θούνιρ. Αναρίγησε και πάλι. Ένας πεισματάρης ξεροκέφαλος, αυτό ήταν. Ένα έξυπνο πουλί, έτοιμο να πιαστεί από τη μύτη; Γιος του πατέρα του; Αλλά όχι – ως προς αυτό που έκανε τώρα δεν ήταν. Ακόμα και με το μαχαίρι στο λαιμό θα το αρνιόταν. Αυτό δεν είχε καμιά σχέση με τον Θόρκελ. Αυτή ήταν η δική του, προσωπική βεντέτα με τον Χαλντρ και την πόλη, δεν ήταν του πατέρα του. Γιατί εξορίζεις ένα δολοφόνο -και μάλιστα δυο φορές φονιά-, αν έτσι πρέπει. Αλλά δεν καταδικάζεις το γιο του, ένα πλάσμα ελεύθερο από τη γέννα του, σε χρόνια και χρόνια σκλαβιάς και μια άκληρη μοίρα για το έγκλημα του πατέρα του περιμένοντας πως θα σε συγχωρήσει. Ένας άντρας δίχως γη είναι ένα τίποτα. Ούτε να παντρευτεί μπορεί ούτε να πάρει το λόγο στο *θρίνγκμουντ* ούτε να απαιτεί τιμή και σεβασμό. Η ζωή του και το όνομά του μένουν για πάντα κηλιδωμένα, κατεστραμμένα σαν τα αλέτρια πάνω στις πέτρες.

Κανονικά, έπρεπε να είχε σκοτώσει τον Χαλντρ. Ή τον Άρνι Κγιέλσον. Ή κάποιον, τέλος πάντων. Πολλές φορές αναρωτιόταν σε ποια βάθη ήταν κρυμμένη η αγανάκτησή του. Δε φαινόταν να έχει το μένος που έχει ένας *μπερσέρκνιρ* πάνω στη μάχη. Ή που είχε ο πατέρας του όταν έπινε.

Ο πατέρας του είχε σκοτώσει. Είχε σκοτώσει ανθρώπους όταν έπαιρνε μέρος στις επιδρομές στο πλευρό του Σίγκουρ Βόλγκανσον και είχε σκοτώσει κι εδώ, στα μέρη του.

Ο ίδιος ο Μπερν δεν είχε τίποτα τόσο... άμεσο. Αντί γι' αυτό, είχε περιοριστεί να κλέψει ένα άλογο προστατευμένος από τα σκοτάδια της νύχτας και τώρα, ελλείπει άλλης καλύτερης ιδέας, πήγαινε να δει αν η μαγεία των γυναικών -η μαγεία της *βόλνυρ*- μπορούσε να του προσφέρει κάποια βοήθεια να βγάλει τη νύχτα. Δεν ήταν και κανένα μεγαλοφυές σχέδιο, αλλά ήταν το μόνο που είχε καταφέρει να σκεφτεί. Οι γυναίκες κατά πάσα πιθανότητα θα έβαζαν τις φωνές, θα σήμαιναν συναγερμό, θα τον παρέδιδαν.

Αυτή η σκέψη τού έφερε μια ιδέα. Ένα ελάχιστο μέτρο προνοητικότητας. Έστριψε προς τα ανατολικά, προς τη μεριά του φεγγαριού, που υψωνόταν αργά, και προς την παρυφή του δάσους. Ξεπέζεψε και τράβηξε πίσω του το άλογο μέχρι να χωθούν κάπως ανάμεσα στα

δέντρα. Εκεί, έδεσε το σκοινί του αλόγου σε έναν κορμό. Δεν είχε καμιά όρεξη να φτάσει ως τις γυναίκες σέρνοντας πίσω του ένα ολοφάνερα κλεμμένο άλογο. Οι περιστάσεις απαιτούσαν μια κάποια... πονηριά.

Αν και είναι δύσκολο να είσαι πονηρός όταν δεν έχεις ιδέα τι κάνεις.

Του ήταν αφόρητο το βάρος της καταδίκης σε μια τέτοια ζωή.

Του ήταν αδύνατο ακόμα και να σκεφτεί να περάσει άλλα δύο χρόνια σκλαβιάς, χωρίς έστω την εγγύηση ότι μετά από αυτά θα επέστρεφε σε μια αξιοπρεπή κατάσταση. Οπότε όχι, δε θα γυρνούσε πίσω, δε θα άφηνε το άλογο κάπου κοντά να το βρούνε, ενόσω εκείνος θα ξαναγλιστρούσε στο αχυρόστρωμά του στο παγωμένο καλύβι πίσω από το σπίτι του Κγιέλσον. Όλα αυτά είχαν τελειώσει. Τα τραγούδια των βάρδων μιλούσαν για στιγμές όπου η μοίρα του ήρωα αλλάζει, όπου ο τροχός αρχίζει να γυρίζει. Μπορεί να μην ήταν ήρωας ο ίδιος, αλλά ήταν αποφασισμένος να μη γυρίσει πίσω. Όχι με τη θέλησή του.

Το πιθανότερο ήταν να πέθαινε εκείνη τη μέρα ή την επομένη. Και δε θα υπήρχαν νεκρικές τελετές γι' αυτόν σε μια τέτοια περίπτωση. Απλώς θα γινόταν ένας γενναίος καβγάς για το πώς πρέπει να θανατωθεί ένας ατιμασμένος αλογοκλέφτης, ποιο αργό μαρτύριο του άρμοζε και ποιος ήταν ο πιο άξιος να έχει την απόλαυση να του το επιβάλει. Θα ήταν όλοι τους πωμένοι και χαρούμενοι. Έπειτα, σκέφτηκε τον ματωμένο αετό κι αμέσως απώθησε τη σκέψη από το μυαλό του.

Ακόμα και οι ήρωες πεθαίνουν. Και μάλιστα συνήθως νέοι. Οι γενναίοι πήγαιναν στο παλάτι του Ινγκάβιν. Ο ίδιος δεν ήταν σίγουρος αν ήταν γενναίος.

Το σκοτάδι εδώ, ανάμεσα στα δέντρα, ήταν βαρύ. Ένωθε τις πευκοβελόνες κάτω από τα πόδια του. Και τις μυρωδιές του δάσους – μούσκλια, πεύκα, τη μυρωδιά της αλεπούς. Έστησε αυτί. Δεν ακουγόταν τίποτε πέρα από την ανάσα του και τη βαριά ανάσα του αλόγου. Ο Γκίλιρ φαινόταν αρκετά ήρεμος. Τον άφησε εκεί και έστριψε προς τα βόρεια, προχωρώντας πάντα μέσα στο δάσος, προς τα εκεί όπου πίστευε πως ήταν ο οικισμός της *βόλυρ*. Τον είχε δει μερικές φορές σε ένα ξέφωτο που είχαν ανοίξει λίγο πιο μέσα από την άκρη του δάσους. Αν κατέχεις μαγεία, σκεφτόταν ο Μπερν, δεν έχεις να φοβηθείς τίποτε από λύκους. Μπορείς να τους αντιμετωπίσεις. Ή ακόμα και να τους εκμεταλλευτείς. Οι φήμες έλεγαν πως κάποιες

από τις γυναίκες που ζούσαν εκεί είχαν καταφέρει να εξημερώσουν μερικά θηρία και πως, μάλιστα, είχαν μάθει να μιλάνε τη γλώσσα τους. Ο ίδιος δεν το πίστευε. Ωστόσο, καλού κακού, ξανάκανε το σημείο του σφυριού.

Παραλίγο να προσπερνούσε το σταυροδρόμι μέσα στο σκοτάδι, αν δεν υπήρχε το μακρινό αντιφέγγισμα των φαναριών. Ήταν αργά για φανάρια, η νύχτα πλησίαζε στο τέλος της, αλλά δεν είχε ιδέα τι νόμους ή κανόνες ακολουθούσαν γυναίκες σαν αυτές εδώ. Ίσως η οραματίστρια *βόλντ* να έμενε ξύπνια όλη νύχτα και να κοιμόταν τη μέρα, σαν τις κουκουβάγιες. Του ξύπνησε ξανά η αίσθηση πως ζούσε σ' ένα όνειρο. Δεν είχε σκοπό να γυρίσει πίσω και δεν ήθελε να πεθάνει.

Αυτά τα δύο, αν τα συνυπολογίσει κανείς, φτάνουν για να σε φέρονουν μόνο μέσα στη νύχτα να πλησιάζεις το καλύβι μιας οραματίστριας περνώντας ανάμεσα από τα σκοτεινά δέντρα. Τα φώτα -γιατί ήταν δύο φανάρια- δυνάμωναν όσο πλησίαζε. Τώρα μπορούσε να ξεχωρίσει το μονοπάτι. Και, λίγο αργότερα, το ξέφωτο και τις κατασκευές πίσω από έναν φράχτη: μια μεγάλη καλύβα περιτριγυρισμένη από άλλες μικρότερες, και γύρω από όλες τους έλατα σε σχηματισμό κύκλου να ορθώνονται λες και φυλούσαν σκοπιά.

Μια κουκουβάγια ακούστηκε πίσω του. Την αμέσως επόμενη στιγμή, ο Μπερν συνειδητοποίησε ότι δεν ήταν κουκουβάγια. Τώρα δεν υπήρχε δυνατότητα να κάνει πίσω, ακόμα κι αν έβρισκαν τα πόδια του τη δύναμη να κινηθούν. Τον είχαν δει – ή έστω ακούσει.

Η πύλη του οικισμού ήταν κλειστή και κλειδωμένη. Σκαρφάλωσε το φράχτη. Είδε μια μπραποθήκη κι ένα κλειδαμπαρωμένο σιλό με βαριές πόρτες. Τα προσπέρασε και έφτασε ως το αντιφέγγισμα που σκορπούσαν τα φανάρια μέσα από τα παράθυρα της μεγαλύτερης παράγκας. Όλα τα άλλα κτίρια ήταν θεοσκοτεινά. Σταμάτησε και ξερόβηξε. Ησυχία βασίλευε παντού γύρω.

«Η ειρήνη του Ινγκάβιν σ' όλο τον κόσμο που μένει εδώ.»

Δεν είχε ξαναμιλήσει από τη στιγμή που είχε σηκωθεί από το κρεβάτι του. Η φωνή του έφτασε στ' αυτιά του παράξενα τραχιά και απότομη. Καμία απάντηση από μέσα, καμία κίνηση.

«Έρχομαι άοπλος και γυρεύω καθοδήγηση.»

Τα φανάρια τρεμόπαιξαν όπως και πριν στα παράθυρα δεξιά κι αριστερά της πόρτας της παράγκας. Είδε καπνό να βγαίνει από την καμινάδα. Στην άλλη άκρη του κτιρίου υπήρχε ένας μικρός κηπάκος,

με το χρώμα του γυμνό και στείρο ακόμα σε τόσο πρόωμη εποχή, με τα χιόνια μόλις να έχουν λιώσει.

Άκουσε έναν θόρυβο πίσω του και γύρισε απότομα.

«Είναι μαύρη ακόμα η νύχτα» είπε μια γυναίκα, που είχε ξεκλειδώσει και είχε ξανακλείσει την αυλόπορτα πίσω της μπαίνοντας στον κήπο. Φορούσε κουκούλα. Στο μισοσκοτάδο ήταν αδύνατο να δει το πρόσωπό της. Μιλούσε με φωνή σιγανή, ψιθυριστή. «Αυτοί που θέλουν να μας συμβουλευτούν έρχονται με το φως της μέρας... και με δώρα στα χέρια.»

Ο Μπερν κοίταξε τα άδεια χέρια του. Ασφαλώς. Το *σθρ* είχε κάποιο αντίτιμο. Όλα τα πράγματα στον κόσμο είχαν, κατά τα φαινόμενα. Ανασήκωσε τους ώμους του, προσπαθώντας να δείξει αδιάφορος. Μετά από μια στιγμή αμηχανίας, έβγαλε το πανωφόρι του. Το άπλωσε προς το μέρος της. Η γυναίκα στάθηκε για λίγο ακίνητη, έπειτα έκανε ένα βήμα μπροστά και το πήρε χωρίς να πει λέξη. Ο Μπερν πρόσεξε πως κούτσαινε, σέρνοντας ελαφρά το δεξί της πόδι. Ευθύς μόλις έφτασε κοντά του, κατάλαβε πως ήταν νέα, όχι μεγαλύτερη από τον ίδιο.

Η γυναίκα προχώρησε ως την πόρτα της παράγκας και χτύπησε. Η πόρτα άνοιξε μια χαραμάδα. Ο Μπερν δεν μπορούσε να δει από κει όπου στεκόταν ποιος ήταν από μέσα. Η νεαρή γυναίκα μπήκε στην παράγκα. Η πόρτα έκλεισε πίσω της. Είχε απομείνει και πάλι μόνος του, σε ένα ξέφωτο κάτω από το φως των αστεριών και του ενός φεγγαριού. Και τώρα κρύωνε περισσότερο χωρίς το πανωφόρι του.

Του το είχε φτιάξει η μικρή αδελφή του. Η Σιβ βρισκόταν πλέον στη Βίνμαρκ, στην ηπειρωτική χώρα, παντρεμένη και με δυο παιδιά, μπορεί και τρία τώρα πια... δεν είχαν δώσει σημεία ζωής από τη στιγμή που πήραν τα μαντάτα για την εξορία του Θόρκελ, πριν από έναν χρόνο. Ο Μπερν έλπιζε πως ο άντρας της τουλάχιστον ήταν καλός, πως δεν είχε αλλάξει τη στάση του απέναντί της όταν έμαθε για την τιμωρία του πατέρα της. Αν και ήταν απίθανο· ήταν εύκολο να στιγματιστεί κάποιος με την ντροπή που κηλίδωνε το σόι της γυναίκας του – κακό αίμα για τα παιδιά του, τροχοπέδη στις φιλοδοξίες του. Κάτι τέτοιο θα μπορούσε να αλλάξει έναν άνθρωπο.

Και η ντροπή θα μεγάλωνε ακόμα περισσότερο όταν θα μαθαίνονταν και τα δικά του κατορθώματα στην άλλη μεριά της θάλασσας. Οι δυο αδελφές του μπορεί να πλήρωναν για όσα είχε κάνει αυτός απόψε. Αυτό δεν το είχε σκεφτεί. Ελάχιστα πράγματα είχε σκεφτεί,

έτσι κι αλλιώς. Ίσα που είχε σηκωθεί από το κρεβάτι του και είχε κλέψει ένα άλογο προτού ανατείλει το φεγγάρι των φαντασμάτων, σαν να κινιόταν μέσα σε όνειρο.

Η πόρτα της παράγκας άνοιξε. Η γυναίκα που κούτσαινε βγήκε και στάθηκε στο φωτεινό άνοιγμα. Του έγνεψε. Αυτός πήγε προς το μέρος της. Φοβόταν. Δεν ήθελε να το δείξει. Έφτασε δίπλα της, την είδε να του γνέφει αόριστα και κατάλαβε πως εκείνη δεν τον είχε δει καθαρά πριν, στα σκοτεινά. Φορούσε πάντα την κουκούλα της, που της έκρυβε το πρόσωπο. Αλλά ο Μπερν πρόφτασε να παρατηρήσει πως ήταν ξανθιά και με ζωηρά μάτια. Η γυναίκα άνοιξε το στόμα της σαν να ήθελε να πει κάτι, αλλά δε μίλησε. Απλώς του έγνεψε να περάσει μέσα. Ο Μπερν μπήκε και την άκουσε να κλείνει πίσω του την πόρτα απ' έξω. Πού πήγαινε μες στη νύχτα αυτή η γυναίκα; Δεν ήξερε. Όπως δεν ήξερε τι γύρευε έξω τέτοια ώρα.

Στην πραγματικότητα, δεν ήξερε παρά ελάχιστα. Για ποιον άλλο λόγο, άλλωστε, θα ερχόταν εδώ να αναζητήσει στη μαγεία των γυναικών αυτό που ένας άντρας οφείλει να κάνει για τον εαυτό του;

Πήρε βαθιά ανάσα και κοίταξε το χώρο γύρω του στη λάμψη της φωτιάς που άναβε στο τζάκι και των δύο φαναριών που έφεγγαν στα παράθυρα, ώσπου το βλέμμα του κατέληξε στον απέναντι τοίχο με το μακρόστενο τραπέζι. Ο χώρος ήταν πιο ζεστός απ' ό,τι περίμενε. Είδε το πανωφόρι του ακουμπισμένο σε ένα δεύτερο τραπέζι στο κέντρο του δωματίου, μαζί με έναν σωρό από ετερόκλητα αντικείμενα: οστά επίκλησης, ένα πέτρινο μαχαίρι, ένα μικρό σφυρί, μια σκαλιστή εικόνα του Θούνιρ, ένα κλωνάρι, κλαδάκια, αγγεία διαφόρων μεγεθών από σαπουνόπετρα... Παντού γύρω υπήρχαν βότανα – είτε ριγμένα πάνω στο τραπέζι στο κέντρο είτε μέσα σε βάζα και πουγκιά πάνω στο άλλο μακρόστενο τραπέζι, που ήταν κολλημένο στον τοίχο. Πάνω στην επιφάνεια εκείνου του τραπεζιού, στο βάθος, υπήρχε μια καρέκλα και μπροστά της, στο πάτωμα, δυο τετράγωνα κομμάτια ξύλου το ένα πάνω στο άλλο, σαν σκαλοπάτια. Ο Μπερν δεν είχε ιδέα τι σήμαινε αυτό. Στο τραπέζι δίπλα του είδε μια νεκροκεφαλή. Κράτησε την έκφρασή του ατάραχη.

«Γιατί έκλεψες το άλογο ενός νεκρού, Μπερν Θόρκελσον;»

Ο Μπερν αναπήδησε – αυτή του την έκπληξη δεν υπήρχε πιθανότητα να την κρύψει. Η καρδιά του σφυροκοπούσε. Η φωνή ακούστηκε από την πιο σκοτεινή γωνιά του δωματίου, πίσω του και δεξιά του. Γύρισε και είδε ένα κερί που κάπνιζε ακόμα, μόλις σβησμένο. Ένα κρε-

βάτι και μια γυναίκα που καθόταν επάνω του. Αυτή η γυναίκα που οι φήμες την ήθελαν να πίνει αίμα -η βόλνρ- και το πνεύμα της να μπορεί να εγκαταλείπει το σώμα της και να συνδιαλέγεται με άλλα πνεύματα. Που η κατάρα της σκότωνε. Που ήταν πάνω από εκατό χρονών και ήξερε μέχρι πού βρισκόταν κρυμμένο το σπαθί του Βόλγκαν.

«Πώς... πώς ξέρεις τι...» τραύλισε. Χαζή ερώτηση. Εδώ ήξερε ακόμη και το όνομά του.

Εκείνη του γέλασε κοροϊδευτικά. Παγερό γέλιο. Θα μπορούσε να είναι στο αχυρόστρωμά του τώρα, σκέφτηκε ο Μπερν με μια δόση απόγνωσης. Να κοιμάται. Να μην είναι εδώ.

«Τι δύναμη θα είχα, Μπερν Θόρκελσον, αν δεν ήξερα τουλάχιστον αυτά για κάποιον που μας έρχεται μέσα στη νύχτα;»

Ο Μπερν ξεροκατάπιε.

Εκείνη ξαναμίλησε. «Τον μισούσες, λοιπόν, τόσο πολύ; Τον Θίν-σανκ;»

Ο Μπερν κούνησε το κεφάλι του καταφατικά. Τι νόημα θα είχε να το αρνηθεί;

«Είχα κάθε λόγο» είπε.

«Πράγματι» σχολίασε η οραματίστρια. «Πολλοί είχαν λόγους. Παντρεύτηκε τη μητέρα σου, έτσι δεν είναι;»

«Δεν ήταν αυτός ο λόγος» είπε ο Μπερν.

Εκείνη ξαναγέλασε. «Όχι; Μισείς και τον πατέρα σου άραγε;»

Ο Μπερν ξεροκατάπιε ξανά. Ένωθε πως άρχιζε να ιδρώνει.

«Έξυπνος άνθρωπος ο Θόρκελ Άιναρσον.»

Ο Μπερν έβγαλε ένα πικρόχολο μουγκρητό που δεν μπόρεσε να συγκρατήσει. «Α, ναι, πάρα πολύ έξυπνος. Κατάφερε να εξοριστεί, να καταστρέψει την οικογένειά του, να χάσει τη γη του...»

«Έχανε τον έλεγχο όταν έπινε. Αλλά ήταν παμπόνηρος, από όσο θυμάμαι. Ο γιος του, άραγε, είναι το ίδιο;»

Συνέχιζε να μην μπορεί να τη δει καθαρά – μόνο μια σκιά πάνω στο κρεβάτι. Γιατί εκεί άραγε; Κοιμόταν; Οι φήμες έλεγαν πως δεν κοιμόταν ποτέ.

«Θα σε σκοτώσουν γι' αυτό που έκανες» συνέχισε η γυναίκα. Η φωνή της είχε μια στεγνή ευθυμία, πέρα από κάθε άλλη χροιά. «Γιατί τρέμουν στην ιδέα ενός θυμωμένου φαντάσματος.»

«Το ξέρω» είπε ο Μπερν. «Γι' αυτό ήρθα εδώ. Χρειάζομαι... συμβουλές.» Σταμάτησε για μια στιγμή. «Δεν είναι σημάδι εξυπνάδας να ξέρω έστω κι αυτό;»

«Πήγαινε πίσω το άλογο» του είπε εκείνη με φωνή ξερή κι απότομη σαν σφυριά.

Κούνησε το κεφάλι του αρνητικά.

«Γι' αυτή τη συμβουλή δε θα είχα ανάγκη τη μαγεία. Όχι – χρειάζομαι συμβουλή για το πώς θα γλιτώσω ζωντανός. Χωρίς να γυρίσω πίσω.»

Αυτή τη φορά την είδε να κινείται. Να σηκώνεται όρθια. Να έρχεται προς το μέρος του. Και επιτέλους να φωτίζεται. Δεν ήταν εκατό χρονών.

Ήταν πολύ ψηλή, λεπτή και οστεώδης, περίπου στην ηλικία της μητέρας του, ίσως λίγο μεγαλύτερη. Τα μαλλιά της ήταν μακριά, πλεγμένα σε κοτσίδες που έπεφταν στα πλάγια σαν κοριτσόπουλου, αλλά γκριζαρισμένα. Τα μάτια της είχαν ένα φωτεινό και ψυχρό γαλάζιο χρώμα, το μακρόστενο πρόσωπό της είχε αρχίσει να ρυτιδώνει και δεν είχε καθόλου ομορφιά πάνω του, παρά μόνο αυστηρή ηγεμονικότητα. Σκληρότητα. Πάνω σε άντρα, θα ήταν ένα πρόσωπο επιδρομέα. Φορούσε έναν βαρύ μανδύα, βαμμένο στο χρώμα του ξεραμένου αίματος. Ακριβό χρώμα. Ο Μπερν την κοίταζε και φοβόταν. Τα δάχτυλά της ήταν υπερβολικά μακριά.

«Και νομίζεις πως ένα πανωφόρι από αρκουδοτόμαρο, και μάλιστα κακοραμμένο, σου εξαγοράζει την πρόσβασή σου στο *σινθρ*;» είπε εκείνη.

Την έλεγαν Γιρντ, θυμήθηκε ξαφνικά ο Μπερν. Δε θυμόταν πια από ποιον το είχε ακούσει, ήταν πολλά χρόνια πριν. Στο φως της μέρας.

Ξερόβηξε. «Δεν είναι κακοραμμένο» διαμαρτυρήθηκε.

Εκείνη δεν μπήκε στον κόπο να του απαντήσει. Στεκόταν μπροστά του και περίμενε.

Της είπε: «Δεν έχω άλλα δώρα να προσφέρω. Είμαι ένας απλός σκλάβος του Άρνι Κγιέλσον τώρα.» Την κοίταξε ορθώνοντας το κορμί του όσο καλύτερα μπορούσε. «Είπες πως... πολλοί είχαν λόγους να μισούν τον Χαλντρ. Ήταν... γενναιόδωρος προς εσένα και τις γυναίκες που ζουν εδώ;»

Ήταν μαντεψιά, ρίσκο, μια ριζιά ζάρια στο τραπέζι του καπηλειού ανάμεσα σε δυο κύπελλα μπίρα. Δεν ήξερε γιατί το είπε αυτό. Δεν είχε ιδέα από πού του είχε κατέβει αυτή η ερώτηση.

Εκείνη ξαναγέλασε. Αλλιώςτικός τόνος αυτή τη φορά. Έπειτα, έμεινε σιωπηλή να τον κοιτάζει με εκείνα τα σκληρά μάτια. Ο Μπερν περίμενε, καρδιοχτυπώντας ακόμα.

Η γυναίκα κινήθηκε ξαφνικά μπροστά, τον προσπέρασε και πήγε στο τραπέζι που βρισκόταν στο κέντρο του δωματίου με δρασκελιές γοργές και μεγάλες για γυναίκα. Ο Μπερν ένωσε τη μυρωδιά της καθώς τον προσπερνούσε: ρετοίνι πεύκου μαζί με κάτι ακόμα, μαζί με μια οσμή ζώου. Η Γιορντ σήκωσε από το τραπέζι μερικά βότανα, τα έριξε μέσα σε μια γαβάθα, έπειτα πήρε τη γαβάθα στα χέρια της και προχώρησε ως το πέρα τραπέζι, από όπου πήρε κάτι που του το έκρυβε η ράχη της ψηλής καρέκλας και το έριξε κι εκείνο στη γαβάθα. Δεν μπορούσε να διακρίνει τι ήταν. Τώρα εκείνη άρχισε να κοπανάει με το σφυρί και να αλέθει, έχοντάς του γυρισμένη την πλάτη.

Ενώ δούλευε ακόμα με αποφασιστικές κινήσεις, είπε ξαφνικά: «Ούτε που σκέφτηκες καθόλου τι θα έκανες μετά, γιε του Θόρκελ, γιε της Φρίγκα, ε; Εσύ ίσα που έκλεπες ένα άλογο. Πάνω σε νησί. Έτσι δεν είναι;»

Θιγμένος ο Μπερν είπε: «Η μαγεία σου δε θα 'πρεπε να σε βοηθάει να ξέρεις τις σκέψεις που κάνω – ή που δεν έκανα;»

Εκείνη γέλασε και πάλι. Έπειτα του έριξε μια κλεφτή ματιά πάνω από τον ώμο της. Τα μάτια της ήταν φωτεινά. «Αν μπορούσα να διαβάσω το μυαλό και το μέλλον ενός ανθρώπου που μόλις μπήκε στο δωμάτιό μου, δε θα 'μουνα εδώ, στο δάσος του Ράμπαντι, σε μια παράγκα που στάζει η σκεπή της. Θα ήμουν στο παλάτι του Κγιάρτεν Βίντουρσον στη Χλέγκεστ ή στη Φεριέρ – ίσως και στο πλάι του αυτοκράτορα του Σαράντιου.»

«Στους Τζαντίτες; Θα σε καίγανε ζωντανή για ειδωλολατρική μαγεία.»

Ήταν ακόμα εύθυμη και συνέχιζε να κοπανάει βότανα στην πέτρινη γαβάθα. «Όχι, αν τους διάβαζα πραγματικά το μέλλον» είπε. «Είτε πιστεύουν στον έναν Θεό Ήλιο είτε όχι, οι βασιλιάδες θέλουν να ξέρουν τι τους ξημερώνει. Ακόμα κι ο Έλντρεντ θα με καλοδεχότανε, αν μπορούσα να διαβάζω τους ανθρώπους με μια ματιά.»

«Ο Έλντρεντ; Αποκλείεται.»

Τον ξανακοίταξε πάνω από τον ώμο της. «Κάνεις λάθος. Διψάει για γνώση περισσότερο από οτιδήποτε άλλο. Αυτό μπορεί να το έχει μάθει ακόμα κι ο πατέρας σου τώρα πια, αν πήγε να ενωθεί με τους Αγγκλόν στις επιδρομές τους.»

«Αυτό έκανε; Πήγε εκεί;» Η ερώτηση ξεπήδησε από τα χείλη του πριν προφτάσει να ελέγξει τον εαυτό του.

Την άκουσε να γελάει και πάλι. Αλλά δεν καταδέχτηκε καν να του ρίξει άλλη ματιά αυτή τη φορά.

Ξανάρθε στο κοντινό τραπέζι και πήρε ένα γεμάτο φλασκί. Έχυσε ένα παχύρρευστο υγρό στη γαβάθα, το ανακάτεψε κι έπειτα έχυσε το περιεχόμενο της γαβάθας μέσα στο φλασκί. Ο Μπερν συνέχιζε να φοβάται όσο την έβλεπε. Αυτό που παρακολουθούσε ήταν μαγεία. Και σ' αυτή τη μαγεία εμπλεκόταν κι ο ίδιος. Σκοτεινή τέχνη. *Σιθρ*. Σκοτεινή σαν τη νύχτα, σαν τα φερσίματα των γυναικών στο σκοτάδι. Αλλά βρισκόταν εδώ με δική του επιλογή. Είχε έρθει μόνος του εδώ, ακριβώς γι' αυτό. Κι απ' ό,τι έβλεπε, αυτή η γυναίκα κάτι έκανε.

Με την άκρη του ματιού του έπιασε μια κίνηση από τη μεριά του τζακιού. Γύρισε γρήγορα να κοιτάξει. Αμέσως έκανε ένα αυθόρμητο βήμα πίσω και μια βρισιά ξέφυγε από τα χείλη του. Κάτι μακρύ σερνόταν στο πάτωμα, κάτω από το πέρα τραπέζι. Κάτι που κρύφτηκε πίσω από μια ντουλάπα κολλημένη στον τοίχο.

Η οραματίστρια ακολούθησε το βλέμμα του και χαμογέλασε. «Α! Είδες τον καινούριο μου φίλο; Ένα φίδι. Μου το έφεραν σήμερα – αυτό το καράβι που ήρθε από το Νότο. Μου είπαν πως του έχουν βγάλει το δηλητήριο. Αλλά το έβαλα να δαγκώσει μια από τις κοπέλες για να είμαι σίγουρη. Μου χρειαζόταν ένα φίδι. Αλλάζουν κόσμο κάθε φορά που αλλάζουν το δέρμα τους. Το ήξερες αυτό;»

Όχι, δεν το ήξερε. Φυσικά και δεν το ήξερε. Κράτησε τα μάτια του καρφωμένα στην ξύλινη ντουλάπα. Δεν έβλεπε καμιά κίνηση, αλλά ήξερε πως ήταν κουλουριασμένο εκεί, από πίσω. Ξαφνικά, ένιωσε πως έκανε πολλή ζέστη στο δωμάτιο και στα ρουθούνια του έφτασε η οσμή του ίδιου του του ιδρώτα.

Τελικά, απόστρεψε το βλέμμα του και την κοίταξε. Τα μάτια της τον περίμεναν και αιχμαλώτισαν τα δικά του.

«Πιες» του είπε.

Κανείς δεν τον είχε αναγκάσει να έρθει εδώ. Πήρε το φλασκί από το χέρι της. Η γυναίκα φορούσε δαχτυλίδια σε τρία δάχτυλα.

Σήκωσε το φλασκί και ήπιε. Τα βότανα έκαναν βαρύ το ποτό. Δυσκολεύτηκε να καταπιεί.

«Μόνο το μισό» του είπε βιαστικά. Εκείνος σταμάτησε. Του πήρε το φλασκί και το άδειασε στο στόμα της. Το ακούμπησε στο τραπέζι. Είπε μερικές λέξεις, τόσο χαμηλόφωνα που εκείνος δεν μπόρεσε να την ακούσει. Στράφηκε ξανά προς το μέρος του.

«Γδύσου» του είπε. Εκείνος την κοίταξε σαν χαζός. «Μπορεί το